

O, dulce înger blând...

Mihai Eminescu

O, dulce înger blând,
Cu ochi uimiți de mari,
La ce mai reapari
Să-ngreunezi al meu gând?
Părea că te-am uitat,
Că n-oi mai auzi
Că-mi amintești vreo zi
Din viața mea de sat!

Mai poți să-ți amintești
Cum noi umblam desculți
Și tu stăteai s-ascuți
Duiosasele-mi povești?
Spuneam cum au îmblat

Frumos fecior de crai
În lume nouă ai
Iubita de-au aflat!

Ca și când te-ai mira,
Tu ochii mari făceai,
Deși mă pricepeai
C-o spun în pilda ta;
Ș-apoi când te rugam
Să-mi spui de mă iubești
Prindeai ca să șoptești
Cu buzele abia!

Și-mi răspundeai cu dor:
„Tu nu mă vei căta,
În veci rămân a ta
Căci drag îmi ești de mor...”
Uitași al tău cuvânt:
Nu m-ai chemat să viu
Alătura-n sicriu,
La stânga ta-n mormânt!

Dar azi, când se părea
Că-n veci eu te-am uitat,
Tu iar te-ai arătat
Ca-n tinerețea mea;
Suflarea ta ușor
Zburat-au răcorind

Și reîntinerind
Întâiul meu amor.

Mai tare să-mi vorbești:
- De mine ce te temi? -
S-aud cum lin mă chemi
Acolo unde ești!
Curând, curând și eu
Îmi pare c-oi pleca
Pe dulce urma ta,
Iubit copilul meu!